

Dem Wäschbur säi Lidd

Se hun op der Schläifmillen
de Wäschbur nei gemaach;
't as ee vun deene villen
aus laang vergaangnem Dag.

'T wäerd keen sech méi geheien
a plon hei an der Nätzt,
mä haalt en héich als Zeien
a lauschtert – well e schwetzt!

D'Jorzéngte gin sou séier,
ech hat hie bal vergiess,
an och, datt ech hei fréier
als Bouf um Stee gesiess.

Hei souze schwéier Fraën,
eis Mamm an d'Boma och,
an hun op d'Wäsch gehaën
a koume Woch fir Woch.

A wann d'Familje grouss war
an d'Maandle grad sou grouss,
sou schwéier war keng Stousskar,
si hun s'erbäi gestouss.

Et goufen zoppnaass Knéien,
an d'Wäschkëscht war keng mëll;
't war liicht hei d'Giicht ze kréien,
rout Fäischt rondrëm de Blëll.

An iewer giong hei d'Mondstéck
wéi muenchem Affekot,
't gouf näischt tèscht hei an Honnsréck,
et gouf um Bur gesot.

Et gouf gegekst, gestriden,
a béid Fäll foule Knäll,
mä d'meescht gouf hei gelidden,
de Bur war och hir Hell.

Nuets loug e ronne Mound lei
wéi Gold um Fong vum Komp,
éischt Léift huet sech dacks font hei
Gléckséilegket war Tromp.

Mä spéider, op de Knéien
an héich am néngte Mount,
souz d'Fra hei bis an d'Wéien
an huet sech nët geschount.

Eemol, et war am Wanter,
du hun s'e Kand gesicht;
bis een et mat der Lanter
am zweete Komp erbiicht.

D'Fra stoung mat hirem Alen
ze haulen ëm den Trach,
an ee konnt sech nët halen:
Wou dat war, sin der nach!

Mol war de Bur e Spigel
a mol eng eekleg Britt;
et schéngt et läit e Sigel
op deem wat hei geschitt.

A lees de dech wéi fréier
no vir a kucks däi Bild,
da mierks d'op eemol séier,
wéi d'Zäit mat engem spillt.

Du frees dech da mat Tiermen:
Wuer as déi Zeit gerannt?
Du mierks, du bas e Friemen.
Du hues dech bal nët kannnt.

josy braun

